

A

Bernhard Severin Ingemanns

Levnetsbog,

skreven af ham selv,

udgiven af

J. Galskjøt,

Slotsprest til Frederiksborg.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1862.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. C. Muhlé.

Forord af Udgiveren.

Sorø, den 9de Mai 1862.

I det samme Hjem, hvor Bernhard Severin Ingemann har gennemlevet 40 Aars beskaffede rige Glæder og tauske Sorger, der er jeg nu, som saa mange Gange tidligere, indtraadt. Men det er nu som Glædens Røst var forstummet og som om Sorgen i sin Taushed dog allevegne havde faaet Mæle. I de samme idyllist venlige Omgivelser, blandt de samme Oldtidens ærværdige Minder, de samme Konstens Haller og de samme Naturens Løvsale med Himlen som Loft og med grønne Enge og Søernes fredsfæle Bøer som Gulv, — der Alt gav den poetiske Aand Flugt, Begeistring og Kraft — der færdes jeg i disse Dage. Men allevegne er det mig, som fattedes det Bedste, som om Det, der er saa rigt, var blevet fattigt, og Det, som er saa skjønt, havde tabt sin Tillokkelse. I de samme Stuer, der ere blevne ærværdige ved Digterens fyrgetyveaarige Virksomhed og i det Ydre ere sig selv saa lige, siden de fra først af ordnedes, som om de hørte en forgangen Slægt til, og dog i deres Eiendommelighed ere saa kjære og minderige for dem, der i denne Aarække saa ofte kom her — der sidder jeg nu, sysslende med de Skrifter, han efterlod. Men allevegne savner jeg ham, der gav det Mindste som det Største i disse ydre Omgiv-